

Bajor Andor

MÜNCHHAUSEN BÁRÓ UTOLSÓ KALANDJA

Rettenetes idő volt, a báró Pomeránia felé vágatott a hómezőn, nyomában Rettenetes Iván kísértetével, akiről egy jó pud vodka mellett azt mesélgette harsányan a részeg nagyhercegeknek, zemsztvótól obscsináig, hogy tulajdonképpen Rettegett Iván a becsületes neve, nem pedig Rettenetes, de maga sem hitte, tudja a fene, kétségbeesetten sarkantyúzta lovát, már három tucat zolotnyikkal is megelőzte az ádáz kísértetet, amely lélekszakadva kovette, szóval én nem vagyok Rettenetes? huhogta a jeges szél, esetleg maga Rettenetes Iván kísértete, tudja a fene, alkonyatkor vágatott be Münchhausen báró Gyeszjatyin falujába, melyet egy polyák gróf birtokolt, zárassa be a kaput! kiáltotta a báró, kísértet lohol a nyomomban, Rettenetes! csapta össze kezét a gróf, már én is tudom, zihálta a báró, de sikerült a kaput jól bereteszelni, tudja a fene, a kísértet kint toporzékolt a sötétben, Rettenetes, hüledezett a gróf, nekem mondja?! rogyott össze a báró, mire lefektették, bezárni ajtót-ablakot! parancsolta a gróf, de a báró mégis az éjjeliszekrényre helyezte kétsövű pisztolyát, tudja a fene, jól beporozva, megtöltve akkurátusan, és már-már megnyugodva elaludt, azonban éjfél tájban mégis kivágódott az ajtó, tudja a fene, a báró fölrettent, a pisztolyáért nyúlt, a kísértet jelent meg, talpig fehérben, akár egy hercegekisasszony a menyegzőjén, tudja a fene, maga az, Iván? kérdezte a báró, szintén fehérén, és jól megcélozta a lepedőt, elsütötte a pisztoly egyik, majd a másik csövét, mire a kísértet kétszer a levegőbe kapott, elkapta a golyókat a levegőben, tudja a fene, sátáni hangon kacagott, majd föl-földobálta a golyókat, csikorgatta a fogát, tudja a fene, közeledett a reszkető báró fekhelye felé, most pedig, suhogta kísérteties hangon, szeretném, ha a kedves báró úr végre nekem is elmondaná, hogy mit is szokott rólam harsányan mesélgetni egy jó pud vodka mellett a részeg nagyhercegeknek, zemsztvótól obscsináig, mint aljas kém és külföldi ügynök, a híres nagy pofájával.

Podmaniczky Szilárd

TÜNDÉRPOCAK

degesz

*A Mű és az ellipszis kötelelenség-
szerűen kerülnek egymás kiollását*

Világos, a hétköznapi ember fű-
nyírókesztyűje és az expresz-
zionista festők eleven nőalakjai
szöges ellentétben volnának.

Ám ha ugyanez a kesztyűs kéz,
 alulról fölfelé, a pincérlányok hosz-
 szú ovális tálcákon korbehordozott
 citromszeletei felé célozgat,
 a festők az egyetlen nő bódulatában
 sok jó színfolttal gyomruk levi-
 táló rekeszeit feltöltve, akaratuk
 ellenére megkérdik: ki ez az ember?
 Lehet-e más színben és méretben?
 Ez a lány kövér. Talán a hentes lánya.
 (Távoli barátom türelmetlenül szakított
 félbe. Azért dolgozol ennyit, mert a
 munka szabaddá tesz?, és röptében kap-
 kodta a felé röpülő spagettuszálakat.)
 (Aztán a szomszéd asztaltól egy 50-es
 kopaszodó dzsigoló belebámult a kéziratba:
 „Végtelenül örvendünk, a lányom is,
 én is, hogy ilyen asztalszomszédunk van,
 mint maga.”) (Csakhogy ilyen körülmények
 között képtelen voltam befejezni
 a tündérpocakról szóló versemet. Meg-
 kérdeztem Beát, jóllakott-e, és hogy
 tényleg szerelmes-e még a bota-
 nikus fiába, aki minden télen
 egy Bea nevű hóembert rajzol
 a panzió párás gongjára. Bea nem
 válaszolt, mégpedig a következő
 módon:)

Hát jól gondoltam, ha a hétköz-
 napi ember kesztyűs kézzel bánik
 egy tündérrrel, az előbb-utóbb
 pocakot ereszt, s még az expresz-
 szionista festők sem kívánják
 jobban, mint egy citromszeletet.
 Satöbbi satöbbi, mely valami
 tehetetlen dühre vallott,
 de valójában csak az a nyomo-
 rúságos bélszín aggasztott, amit
 Bea a spagetti után gyömösölt
 magába, hogy belekeverjen olyas-
 mibe, amihez egy férfinak semmi köze.
 Majd lesz egy nap, mikor odaintem
 a pincért, és a számlát kérem,
 fizetek, ostobaság,
 fölveszem a fűnyírókesztyűt.